

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Győrött, 2018. június 27. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A könnyű testi sértés büntette miatt vádlott neve ellen indult büntetőügyben a Győri Törvényszék 2018. január 11. napján kihirdetett 2.B.377/2016/8. számú *ítéletét megváltoztatja.*

A felmerült 190.681 (százkilencvenezer-hatszáznyolcvanegy) Ft büntügyi költségből a vádlott köteles megfizetni 130.681 (százharmincezer-hatszáznyolcvanegy) Ft-ot, a fennmaradó 60.000 (hatvanezer) Ft-ot az állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 5.000 (ötezer) Ft büntügyi költséget a vádlott köteles megfizetni.

I n d o k o l á s :

A Győri Törvényszék a 2018. január 11. napján kihirdetett 2.B.377/2016/8. számú ítéletével vádlott neve vádlottat bűnösnek mondta ki könnyű testi sértés büntetében (Btk. 164. § (1) bekezdés, (4) bekezdés c.) pont). Ezért őt mint különös visszaesőt 2 év 6 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a büntetés háromnegyed részének kitöltését követő nap. A kiszabott szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt, rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelről, kötelezte továbbá a vádlottat az eljárás során felmerült 175.681,- Ft büntügyi költség megfizetésére az állam javára.

Az elsőfokú ítélettel szemben a vádlott és a védője felmentés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.44/2018/1-I. számú átiratában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a büntetőeljárási törvény betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást, melynek végén megalapozott tényállást állapított meg. A vádlott tagadásával szemben a sértett vallomását fogadta el abban a részben, amelyet objektív bizonyítékok, így tanúvallomások és az orvosi iratok alapján készült igazságügyi orvosszakértői vélemény is alátámasztott. Indokolási kötelezettségét teljesítette, valamennyi releváns bizonyíték értékelését bemutatta, az irányadó tényállásból okszerű a vádlott bűnösségére vont következtetés, és a bűncselekmény minősítése is helytálló.

Rámutatott arra, hogy nyomatékos súlyosító körülmény, hogy a vádlott a különös visszaesői minőségét megalapozó elítélésén is volt büntetve, s valamennyi eljárás során az édesanyja volt a

sértett, továbbá a családon belüli erőszak gyakorisága. Ugyanakkor nem tekinthető enyhítő körülménynek a beszámítási képességet nem érintő személyiségzavar. Jelezte, hogy az ítélet tévesen határozta meg az irányadó középértéket, mert az a Btk. 89. § (1) bekezdésére és a 80. § (2) bekezdésére figyelemmel 2 év 4 hónap 15 nap. Erre, valamint a súlyosító körülmények nagyobb számára tekintettel álláspontja szerint az első fokon kiszabott büntetés inkább méltányos, mint sem enyhítésre okot adóan eltúlzott tartamú.

Kifejtette továbbá, hogy a büntügyi költségről hozott rendelkezés pontatlan. A nyomozó hatóság a kirendelt védő díjáról három határozatot hozott, egyszer 5.000,-, és kétszer 10.000,- Ft összegekről, azonban a költségjegyzék 3., 4. és 5. tételszáma alá egyszer 10.000,- és kétszer 5.000,- Ft került bejegyzésre. Ezen kívül a 2015. június 19. és július 16. napján tartott üléseken felmerült további 5-5.000,- Ft, valamint a 2018. január 11. napján felmerült 15.000,- Ft védői díjat a költségjegyzék nem tartalmazza. Így az eljárás során összesen 200.681,- Ft büntügyi költség keletkezett, amelyből 60.000,- Ft védői díj a járásbíró előtt eljárásban merült fel. Mindezekre tekintettel indítványozta, hogy az ítélet az elsőfokú ítéletet változtassa meg, a állapotítsa meg, hogy a büntetőeljárás során 200.681,- Ft büntügyi költség merült fel, melyből 140.681,- Ft-ot a vádlott köteles megfizetni, míg 60.000,- Ft az állam terhén marad. Egészítse ki a bünteteskiszabási körülmények felsorolását, továbbá helyesbítse az irányadó középérték tartamát.

A vádlott védője a másodfokú nyilvános ülésen fenntartotta a fellebbezését, előadta, hogy a vádlott a bűncselekmény elkövetését mindvégig tagadta, következetesen vallotta, hogy munka után hazament, leült ebédelni, és ezalatt az édesanyja, akinek mentálisan is problémái voltak, elesett az előszobában. Ekkor ő odament, felsegítette, de nem bántalmazta.

Kifejtette, hogy a sértett vallomásaiban több fel nem oldott ellentét van, maga a törvényszék is a sértett nyilatkozatait eltúlzónak minősíti, ennek ellenére a sértetti előadást fogadta el az elsőfokú bíróság. A konkrét cselekményre vonatkozóan csak a sértetti elmondás áll rendelkezésre, aki elmondta, hogy amikor hazament a fia, eléggé agresszív volt vele, megütötte ököllel számos alkalommal, amitől elesett a kövezeten, ahol rúgást és fojtogatást is kapott. Állítása szerint úgy kellett kimenekülnie a házból, az ajtón keresztül kilökte a fia.

Ezzel szemben azonban tények vannak, hogy ezek az elmondások nem fedik a valóságot. Az orvosszakértő megállapította, hogy ütés vagy ütődés érthette a sértettet, amelynek következtében felrepedt a szemöldöke, azonban a rendőrség mindössze egy szem vércseppet talált a kövezeten, és az ambuláns lap sem rögzít más sérülést. Az orvosszakértő elmondta azt is, ha ezek az erőbehatások valóban érték volna a sértettet, akkor annak nyoma kellett volna, hogy legyen.

A bíróság a tényállást a sértett és a tanúk vallomására alapította, azonban senki nem volt szemtanúja annak, hogy mi történt a házban. A tanúk csak arról tudtak nyilatkozni, hogy miről számolt be az édesanya. A sértett a feljelentésében 8 ütésről beszélt, ennek ellenére más külsérelmi nyomot nem rögzítettek, illetve beszámolt arról is, hogy pólóval is fojtogatta őt a vádlott. A sértett ezzel kapcsolatban is ellentmondásba került a szembesítéskor, valamint a rúgásokkal kapcsolatban is ellentétes a nyilatkozata.

Mindezek alapján álláspontja szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok nem támasztják alá egyértelműen, hogy a vádlott bántalmazta az édesanyját, ezért a felmentésére tett indítványt, hiszen a minden kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a vádlott terhére. Másodlagosan a büntetés enyhítését kérte, a végrehajtandó szabadságvesztést eltúlzottnak tartotta, ennél enyhébb büntetés kiszabását indítványozta.

A másodfokú nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban foglaltakat változatlanul fenntartotta és azzal egyezően adta elő az álláspontját. Kiemelte, hogy az ítélet ellen bejelentett fellebbezést egyik irányban sem tartja megalapozottnak, az elsőfokú bíróság helyesen mérlegelte a bizonyítékokat, és ezek alapján nem tartotta hitelesnek a vádlott védekezését. A sértetti előadásból azt fogadta el, amit objektív adat, orvosszakértői vélemény alátámasztott. Az ítéleti tényállás megalapozott, a bizonyítékok megfelelő mérlegelésén nyugszik, eredményesen nem támadható, a bűnösségre vont következtetés helyes, és a bűncselekmény minősítése is törvényes. A nagyszámú súlyosító körülményre tekintettel a büntetés enyhítésére sem látott lehetőséget.

Az ítélet tábla a védelmi fellebbezéseket nem találta alaposnak, míg a fellebbviteli főügyészség indítványa alapos.

Az ítélet tábla a Be. 348. § (1) bekezdése alapján a törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében bírálta felül, figyelemmel az ítélettel szemben előterjesztett fellebbezésekre, a fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltakra, valamint a fellebbezési nyilvános ülésen elhangzottakra is.

A felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a büntetőeljárás szabályokat megtartotta, megfelelő körben és törvényesen folytatta le a bizonyítási eljárást. Az ítélet tábla nem tapasztalt olyan eljárási szabálysértést, amely akadályát képezte volna az ítélet másodfokú felülbírálatának. Az ítélet tábla sem a nyomozó hatóság, sem az elsőfokú bíróság által végrehajtott, a bizonyítékok felderítését, beszerzését eredményező eljárásával összefüggésben sem észlelt olyan törvénysértést, amely alapján valamely bizonyítékot ki kellett volna rekeszteni a bizonyítékok köréből.

Az elsőfokú bíróság a tényállás megalapozott megállapításához szükséges valamennyi bizonyítékot a tárgyalás anyagává tette, azokat hiánytalanul az értékelési körébe vonta, és megvizsgált minden olyan adatot, körülményt, amely az ügy helyes ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges. Részletesen bemutatta és elemezte azokat a bizonyítékokat, amelyek értékelését követően a tényállást megállapította. Vizsgálta a vádlott, az eljárás során elhunyt sértett, **A.A., B.B., C.C., D.D., E.E., F.F.** és **G.G.** tanúk vallomásait, az igazságügyi orvosszakértői véleményt, a rendőri jelentéseket, a helyszíni szemle során rögzített tényeket, a szemle során készült fényképmellékletet és az egyéb okirati bizonyítékokat.

A vádlott az eljárás során következetesen tagadta a bűncselekmény elkövetését. Elmondása szerint ebédet melegített a konyhában, amikor az előszobából elesés és koppanás hangját hallotta. Ekkor kilépett az előszobába, és azt látta, hogy az édesanyja a konyhaajtótól balra, egy komód mellett fekszik, és véres az arca. Ezután felsegítette és egy székre ültette. Védekezése szerint az édesanyját nem bántalmazta, ő csak megszédülhetett, elesett, és esés közben beütötte a fejét a komódba.

A törvényszék a vádlottnak ezt a védekezését összevetette a rendelkezésre álló további bizonyítékokkal, és ezzel a védekezéssel szemben a sértett nyomozás során tett vallomásából, a szembesítés során tett nyilatkozataiból, a kiérkező rendőröknek és **G.G.** tanúnak tett előadásaiból, valamint az igazságügyi orvos szakértői véleményből, a lakókörnyezetben élő **B.B.** és **G.G.**, az egészségügyi és szociális ellátás révén a sértettel kapcsolatba kerülő **A.A.** háziorvos, **C.C., D.D.** **E.E.** és **F.F.** segítők tanúvallomásaiból, valamint a rendőri jelentésekből és a helyszíni szemle során rögzített bizonyítékokból vont le ténybeli következtetéseket, és az ítéleti tényállást a szakértői vélemény mellett ezen bizonyítékokra alapította.

Az elsőfokú bíróság részletesen elemezte azokat a bizonyítékokat, amelyek alapján alappal rögzíthető, hogy a vádlott és az édesanyja közötti kapcsolat nem volt harmonikus. Így emellett, hogy a vádlottat a bíróság korábban már két alkalommal ítélte el az édesanyja bántalmazása miatt, megállapítható az is, hogy **A.A.** háziorvos a vallomásában arról számolt be, hogy az esetet követő egyik orvosi látogatása alkalmával az volt az érzése, hogy a sértettet „el akarják onnan távolítani”, míg a szociális segítőként dolgozó **F.F.** azt vallotta, hogy a történeteket követően a sértett nyomás alatt volt és nagyon félt, sőt, egy alkalommal rendőrt is kellett hívnia, mert a vádlott agresszíven lépett fel az édesanyjával szemben.

Emellett a kívülálló és elfogulatlan tanúnak tekinthető **G.G.** azt vallotta, hogy az esetet követően a sértett a murvás kövel borított úton 100-150 métert tett meg mezítláb, és véres arccal ment oda hozzájuk, majd részletesen beszámolt a vele történetekről, arról, hogy a fia megverte, és a rendőrség értesítését kérte, mert félt a vádlottól. Ezzel összefüggésben kell értékelni azt is, hogy **E.E.** és **B.B.** tanú is azt vallotta, hogy a sértett, aki egyébként egybehangzó nyilatkozatuk szerint is szerette a fiát, elmesélte nekik, hogy a vádlott 2015. június 18. napján megütötte őt, sőt, **B.B.** ehhez hozzáfűzte azt is, hogy a sértett ilyet nem talált volna ki.

Ezek a sértetti előadásoktól független bizonyítékok igazolják azt, hogy a sértett sérülése nem egy véletlen baleset, a vádlottól független, neki fel nem róható elesés következtében keletkezett, hanem a vádlott és az édesanyja között kialakult tettelegesség következménye. Abban az esetben ugyanis, ha elfogadjuk a vádlotti védekezést, hogy ő mindössze az ebédjét melegítette, közte és az édesanyja között pedig semmilyen konfliktushelyzet nem volt, akkor nem lehetne logikus és elfogadható magyarázatot találni azokra a kérdésekre, hogy a sértett az az esetet követően miért tett meg mezítláb a murvás úton 100-150 métert vérző fejjel, hogy rendőri segítséget kérjen, közölve azt is mind **G.G.-vel**, mind a kikerkező rendőrökkel, hogy őt a vádlott megverte, holott szerette a fiát, azaz nyilvánvalóan nem akarhatott neki rosszat, illetve miért számolt be több tanú is arról, hogy nekik a sértett a történetek után azt mesélte, hogy a fia megütötte őt, valamint egyes tanúk miért tapasztalták azt, hogy a sértett az esetet követően tartott, félt a vádlottól.

A védő vitatta a sértetti előadás valóságtartamát, azt, hogy az ő vallomására tényállást lehetne alapítani. Tény, hogy a sértett az eljárás során ellentmondásosan nyilatkozott, **G.G.**-nek és a kikerkező rendőröknek azt állította, hogy egyszer ütötte meg őt a vádlott, míg a tanúvallomásában 8 ütésről beszélt, a vádlottal történt szembesítés során pedig 5-6 alkalmat említett. Emellett valamennyi alkalommal állította azt is, hogy a vádlott egy pólóval fojtogatta is, illetve többször meg is rugdosta.

Mindezen ellentmondásos sértetti nyilatkozatok elemzését az elsőfokú bíróság is elvégezte, és kellő magyarázatot adott arra, hogy a sértettnek az őt ért bántalmazásokat illetően eltérő előadásai közül azokat fogadta el, amelyeket egyéb bizonyítékok, így elsősorban az objektív adatokon, a sértett sérüléseiről készült orvosi iratokon nyugvó igazságügyi orvosszakértői vélemény is alátámasztott. A szakvélemény szerint sértett sérülése 8 napon belüli gyógytartamú, az egyetlen, kis, vagy kis-közepes tompa erőbehatásra utal, félkemény, kemény tárgy okozó szerepét támasztva alá, amely kialakulhatott direkt vagy indirekt erőbehatásra egyaránt, ütődés, illetve kézzel mért ütés, öklölés következtében.

Ehhez képest az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerű mérlegelésével jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott védekezése, miszerint az édesanyja a sérülését úgy szerezte, hogy az egyensúlyát elvesztve magától elesett az előszobában, és eközben a fejét beverte a komód élébe, nem fogadható el, az ugyanis nem hozható összhangba a sértett vallomása mellett a közvetett, ámde

külvilló és érdektelen tanúk vallomásával, az általuk a vádlott és a sértett kapcsolatát illetően, valamint a sértett esetet követő magatartására vonatkozóan tapasztalt részletekkel.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság logikus érvelés mellett adott számot arról, hogy a vádlott felelősséget tagadó védekezését miért nem fogadta el, a törvényszék által kifejtett indokok mentén azt ugyanis a sértett vallomása mellett az elfogulatlanak, a sértett és a vádlott szomszédságában élő, valamint az egészségügyi és szociális ellátás révén a sértettel kapcsolatba kerülő tanúk vallomása mellett, az okirati bizonyítékok, rendőri jelentések, a helyszíni szemle során rögzített adatok, az ott készült fényképfelvételek, az orvosi iratok, illetve a sérülések tekintetében a keletkezési mechanizmusra, a gyógytartamra, az erőbehatásra vonatkozóan az igazságügyi orvos szakértői vélemény kétséget kizáróan cáfolja.

Minderre figyelemmel az ítéletábla nem találta megalapozatlannak az első fokon megállapított tényállást, az ítélet tényállása nem tartalmaz iratellenes megállapításokat, helytelen ténybeli következtetéseket, az mindenben megfelel a személyi és tárgyi bizonyítékoknak, valamint a szakértői bizonyítás anyagának. Az elsőfokú bíróság az ügy helyes ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges valamennyi tény, adatot vizsgálati körébe vont, azokat okszerűen értékelte, a bizonyítékok alapján tett megállapításai helytállóak, azokkal az ítéletábla is egyetértett. A másodfokú bíróság az ítéleti tényállást a vádlott előéleti adatai vonatkozásában a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja szerint az iratok tartalma alapján mindössze annyiban pontosítja, hogy terheltet a Győri Városi Bíróság a B.1746/2010/33. számú ítéletével ítélte el.

Az így kiegészített tényállás pontos, a bizonyítás anyagának megfelelő, ezért az a Be. 352. § (2) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A védelem támadta az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységét. Ezzel kapcsolatban az ítéletábla megállapította, hogy a törvényszék a bizonyítékokat egyenként és összefüggésükben is megfelelően értékelte, ténymegállapításai valamennyi lényeges ponton bizonyítottak, ennél fogva az ítéleti tényállás kellően felderített és megindokolt, iratellenes megállapításokat, helytelen következtetéseket nem tartalmaz, hiánytalanul és pontosan magában foglalja a vádlott büntetőjogi felelősségének megítélése szempontjából lényeges tényeket és körülményeket, azaz a tényállás megalapozott.

Mindezekre tekintettel a vádlott felmentésére irányuló fellebbezés a törvényszék által helyesen számba vett és részletezett, logikus gondolatmenettel helytállóan értékelt releváns bizonyítékok felülmérlegelését célozta, amelyre azonban a Be. 352. § (3) bekezdésében megfogalmazott tilalom folytán a másodfokú eljárásban a megalapozottan megállapított tényállás mellett nem kerülhetett sor.

A megalapozott tényállás mellett a törvényszék helytálló következtetést vont a vádlott bűnösségére, és helyes a bűncselekmények jogi minősítése is. A megállapított tényállás szerint a vádlott ökölrel megütötte a több betegségben szenvedő, mozgásában is akadályozott 83 éves édesanyja bal szemöldökét, aki az ütés következtében egy 0,5 cm-es repesztett sebzést és duzzanattal járó, összességében 8 napon belül gyógyuló sérülést szenvedett. Így a cselekménye a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütközik, és a sérülés gyógytartamára, valamint a bűncselekmény elhárítására idős koránál és fogyatékoságánál fogva is korlátozottan képes sértett személyére tekintettel a (2) bekezdésre figyelemmel a (4) bekezdés c) pontja szerint minősül.

A büntetékiszabás másodfokú felülbírálati során az ítéletábla is figyelemmel volt az elsőfokú bíróság által számba vett és értékelt enyhítő és súlyosító körülményekre. További súlyosító

körülményként értékelte azonban az ilyen jellegű, családon belüli erőszakos bűncselekmények elszaporodottságát, az enyhítő körülmények közül pedig mellőzte a vádlott személyiségzavarát, az ugyanis a beszámítási képességét nem érinti.

E körben az ítélet tábla megállapította azt is, hogy az elsőfokú bíróság ítélete helytelenül tartalmazza a kiszabható büntetés középértékét. A vádlottal szemben ugyanis a Btk. 89. § (1) bekezdésében írt, a különös visszaesőkre vonatkozó rendelkezésekre figyelemmel a büntetési tétel felső határa a felével emelkedik, amely így 4 év 6 hónap, a középérték pedig a Btk. 80. § (2) és (3) bekezdésének alkalmazásával ebből adódóan 2 év 4 hónap 15 nap.

Az első fokú bíróság által alkalmazott joghátrány vizsgálata során értékelni kell azt is, hogy a vádlott különös visszaesőként, a legközelebbi hozzátartozója, a saját édesanyja sérelmére követte el a bűncselekményt. Megállapítható az is, hogy a bíróság a vádlottat korábban már két alkalommal ítélte el, mindkét alkalommal - hasonlóan a jelen ügységhez - az édesanyja sérelmére elkövetett erőszakos bűncselekmények miatt. Mindezekre tekintettel rögzíthető, hogy a vádlottal szemben a bíróságok által korábban kiszabott büntetések, végrehajtásában felfüggesztett, majd rövidebb tartamú végrehajtandó szabadságvesztés alkalmazása nem érte el a büntetési célokat, nem szolgálták megfelelően a speciális prevenció igényét, mert a vádlott újabb bűncselekményt követett el, ismét az édesanyja sérelmére. Erre, a jelentős nyomatékú súlyosító körülményekre, valamint a fokozatosság elvére is figyelemmel a fentiek szerint pontosított középértéket alig meghaladó szabadságvesztés nem eltúlzott, az arányban áll a vádlott személyiségében rejlő társadalomra veszélyességgel és a bűncselekmény tárgyi súlyával. Ennélfogva az ítélet tábla a büntetés enyhítésére nem látott törvényes lehetőséget, a különös visszaesőként, erkölcsileg mélyen elítélhető módon ismételt az édesanyját bántalmazó vádlott esetében a célját el nem érő - rövidebb tartamú szabadságelvonással járó, vagy akár végrehajtásában felfüggesztett - büntetéshez nem lehet visszatérni.

A bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés felülvizsgálata során az ítélet tábla észlelte, hogy az eljárás során felmerült költségek megállapításával, illetve a költségjegyzék vezetésével kapcsolatban több hiányosság is tapasztalható.

A nyomozó hatóság a kirendelt védő díjáról három határozatot hozott, egyszer 5.000,-, és kétszer 10.000,- Ft összegekről, ugyanakkor egyrészt az ezzel kapcsolatos bizonylatok az iratok között nem találhatók, másrészt a költségjegyzék 3., 4. és 5. tétele száma alá egyszer 10.000,- és kétszer 5.000,- Ft került bejegyzésre. Emellett a Győri Járásbíróság nyomozási bírójának által a vádlottal szemben alkalmazott kényszerintézkedések elrendelése tárgyában 2015. június 19. és július 16. napján tartott üléseken is felmerült a jegyzőkönyvek tanúsága szerint további 5-5.000,- Ft védői díj, amely azonban nem került bejegyzésre a költségjegyzékbe, és bizonylatok hiányában azt sem lehet megállapítani, hogy ezen összegek utalványozása megtörtént-e, ezeket a költségeket a büntetőeljárás során ténylegesen előlegezték-e. Ezen kívül a Győri Törvényszéken 2018. január 11. napján tartott tárgyaláson 15.000,- Ft védői díj merült fel, amelyet a bíróság utalványozott, de tévesen a költségjegyzék 13., és nem a 14. tétele száma alá rendelt bejegyezni, ténylegesen azonban ezt az összeget a költségjegyzék nem tartalmazza, elmaradt ezen összegnek a felvezetése a költségjegyzékbe.

Mindezekre tekintettel a költségek megállapításának és a költségjegyzék fenti hiányosságai mellett, további bizonylatok hiányában az állapítható meg kétséget kizáróan, hogy a büntető eljárás során összesen 190.681,- Ft bűnügyi költség keletkezett, a Győri Törvényszéken 2018. január 11. napján tartott tárgyaláson felmerült, de a költségjegyzékbe be nem jegyzett 15.000,- Ft védői díjjal több, mint amit az elsőfokú bíróság megállapított. Egyebekben az ítélet tábla utal arra, ha a büntetőeljárás

során bizonylatokkal igazolhatóan és alátámasztottan esetlegesen további büntügyi költség merült még fel, arról az elsőfokú bíróság a 2017. évi XC. törvény rendelkezéseinek megfelelően, akár hivatalból, akár indítványra egyszerűsített felülvizsgálati eljárás keretében rendelkezhet.

A vádlottal szemben a Győri Járási Ügyészség a Győri Járásbíróságon emelt vádat, amely B.821/2015/46-III. számú végzésével megállapította, hogy a vád tárgyává tett cselekmény a vádtól eltérően a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntettének is minősülhet, így a járásbíróság a hatáskörének hiányát megállapítva a büntetőügyet áttette a Győri Törvényszékre. Ekként a járásbíróság eljárása során keletkezett kirendelt védői díj, a költségjegyzékbe 5., 8., 11. és 12. sorszám alatt bejegyzett 60.000,- Ft büntügyi költség állam általi viselésének megállapítása indokolt. Mindezekre tekintettel az ítéletábra a Győri Törvényszék ezzel kapcsolatos döntését a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, és megállapította, hogy az eljárás során felmerült büntügyi költségből a vádlott 130.681,- Ft-ot köteles megfizetni, míg 60.000,- Ft büntügyi költséget az állam visel.

Egyebekben az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének további rendelkezéseit - amelyek törvényesek és megalapozottak - a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban a kirendelt védő díjával kapcsolatban merült fel büntügyi költség, a megfizetésére vonatkozó rendelkezés a Be. 338. § (1) bekezdésén és a Be. 381. § (1) bekezdésén alapul.

Győr, 2018. június 27.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Élő András sk.
előadó bíró

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.
bíró

Z á r a d é k :

Ez az ítélet és a Győri Törvényszék 2018. január 11. napján kelt 2.B.377/2016/8. számú ítéletének meg nem változtatott része 2018. június 27. napján jogerős és végrehajtható.

Győr, 2018. június 27.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke